

»Grace!» utbrast den stovväxta kvinnan. »Grace Norton?»

»Ni uppfattade namnet rätt», sade Patricia. »Detta är nämnda dams hus och hon har lånat mig det, jämte säng, isskåp och andra bekvämligheter, över lördag och söndag.»

»Helige Antonius!» sade den unge mannen. Så brast han i skratt. »Fröken Nortons hus är huset intill!» upplyste han.

Flickan gjorde en tvivlande min. »Jaså», sade hon. »Kan ni då förklara, varför Grace har glömt sin dörrnyckel under er dörrmatta?»

Den unge mannen grinade försmädligt. »En förtjusande logik!» sade han. »Varför måste det vara hennes nyckel? Kan inte jag också få gömma min nyckel under dörrmattan?»

Den blonda flickan stod och grät tyst i sin näsduk. Hon såg ut som ett våp, avgjorde Patricia. Den rödhåriga mannen kastade en förargad blick på hennes nedböjda huvud.

»Nonsens!» inföll nu den stovväxta. »Och nu vill jag veta, min bästa (detta till Patricia): Tänker ni avlägsna er eller ej?»

Patricia kastade en blick på Tommy, som förstod och smet ut. Så drog hon hastigt kläderna över sin pyjamas, men kunde inte underlåta att höra de båda damernas kommentarer.

»Jag sa ju du borde ha lärt känna honom närmare», sade den äldre.

»Men du lät ju efterforska», invände den yngre, »och Soliditet brukar ju vara pålitligt.»

»Men du minns», återtog den äldre, »att det var då ingenting vidare med hans ekonomiska ställning, och jag blev redan då lite betänksam.»

»Men han hade ju goda utsikter», invände de yngre, »och —.» Men nu hade Patricia blivit färdig, och hon tystnade.

»Aha», tänkte Patricia, »är du av den sorten! Stackars Tommy!»

Hon var på väg ut med väskan i handen, då Tommy ropade.

»Nej, nej, så där kan ni inte gå!» utbrast han. »Ni måste ha ett ytterplagg, förstår ni väl!» Och så drog han av sig sin överrock och kastade den över hennes axlar.

»Hjärtligt tack, ädle riddare», myste Patricia med en grep i kinden. »Förlåt misstaget.»

»Å, jag ber», svarade han förbindligt.

»Vad ber du för? fnyste den stovväxta. »Om vi inte missat sista tåget till San Francisco för den där pjäsens skull, stannade jag inte en minut till i detta hus! Förresten tror jag aldrig att stackars Vera hämtar sig från detta.

Seså, min älskling, gråt då inte så.»

Blondinen upphörde för ett ögonblick att snyfta. »Jag förlåter dig, Tommy», viskade hon.

»Här finns ingenting att förlåta», svarade Tommy kallt.

»Nej, inte än», inflickade Patricia, »men det blir. Var säker på att det blir! Och nu godnatt, mina vänner. Jag önskar er alla ljuva drömmar.»

»Vänta», sade Tommy och tog ifrån henne väskan. »Jag skall följa er, så att... så att ni inte går in i fel hus igen.»

»Hm», blev Patricias tack.

»Vänta inte på mig», fortsatte Tommy, vänd till blondinen och den stovväxta, »utan kryp till kojs med detsamma. Det här rummet blir ert sovrum. Jag bäddar åt mig på ottomanen i hallen.»

Därpå följde han Patricia genom det urskogssnår, som omgav huset bredvid hans. Efter att ha tagit fram en nyckel under dörrmattan, låste han upp ytterdörren och tände lampan i hallen.

»Är det något mera jag kan göra för er?» frågade han.

»Inte för ögonblicket», blev Patricias glättiga svar.

»Ledsen att ni haft obehag. Det var ett ganska begripligt misstag. Men... fru Brent blir litet häftig ibland.»

»Ja, det bör ni veta bäst», mumlade Patricia. »Godnatt och tack för överrocken.» Hon lämnade tillbaka det lånade plagget med en nick, stängde dörren om sig och gick uppför halltrappan för att för andra gången krypa ned i en främmande säng.

Men denna gång dröjde det länge innan hon kunde somna.

Timme efter timme låg hon och kastade sig i bädden, vilken, tänkte hon, inte var hälften så bekväm som bädden i det andra huset. Dessutom kunde hon omöjligt låta bli att sörja över det sorgliga öde, som rödhåriga Tommy Moore gick till mötes. Skulle det manne vara möjligt att rädda honom? Han föreföll att vara en sådan hygglig ung man, någon måste göra något — varför inte hon, Patricia?

Plötsligt satt hon spikrak upp i sängen och stirrade upp mot taket. »Eviga granater!» utbrast hon högt.

Med ett raskt beslut steg hon ur sängen, rumsterade i rummets garderob

Han tog henne om axlarna och ruskade henne tills hennes ansikte glödde pionrött. »Ni är... ni är... jag har inga ord för vad ni är!» sade han.

och fick tag i en körsbärsröd morgonrock. Hon tassade nedför halltrappan, låste upp ytterdörren och gled ut. Månens silverljus darrade över trädgårdens rabatter och över en liten stig som löpte till huset bredvid. Hon ilade framåt stigen på snabba fötter, och när hon väl stod utanför grannvillan kastade hon en handfull grus på det fönster, som hon antog vara Tommys.

»Vem där?» Svärmor Brent visade sitt papiljottprydd huvud över fönsterbrädet.

»Å, förlåt mig, jag är så ledsen att jag stör er», sade Patricia. »Jag visste